

РЕШЕНИЕ

№688/10.4.2020г.

гр. Пловдив, 10.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ, I отделение, IX състав в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЕТЪР КАСАБОВ

при секретаря П.Д., като разгледа докладваното от Председателя адм. дело №3877 по описа за 2019г., за да се произнесе взе предвид следното:

I. За характера на производството, жалбата и становищата на страните:

1. Производството е по реда на чл.27 ал.2 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /отм./ вр. с §5 ал.1 ПЗР от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

2. Образувано е по жалба на Х.И.Г., ЕГН ***, адрес: ***, чрез адвокат А.П., срещу Решение № РС-210-15-061/29.08.2018г., поправено с Решение № РС-210-15-061-19.09.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, с което е установила по отношение на Х. И.Г., ЕГН ***, в качеството ѝ на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ (отм.), конфликт на интереси за това, че като директор на ОДЗ „***“, гр. П. е сключила трудов договор №211/05.08.2015г. в частен интерес на дъщеря си Н.Й.Г., свързано с нея лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ (отм.), по силата на който дъщеря ѝ е заела длъжност „домакин“ в ОДЗ „***“ гр. П., в нарушение на чл.8, изр.2, предл.1 от ЗПУКИ (отм.); установила неподдаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ (отм.) от Х.а Г. във връзка със сключването на посочения трудов договор на 12.05.2015г. в нарушение на разпоредбата на чл.16, ал.1 във връзка с чл.37 от ЗПУКИ (отм.).

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение и се иска неговата отмяна. Не се спори относно качеството на жалбоподателя като лице заемащо публична длъжност, нито се отрича фактът, че в изпълнение на службата си същият е сключил договор за назначаване на свързано лице – роднина по права линия, на длъжност „домакин“ в повереното му за управление учреждение. Въпреки това се твърди, че не е налице третия кумулативен елемент от приложения в случая състав на конфликт на интереси – липсва действие от страна на лицето, заемащо публична длъжност, в „частен интерес“ лично за него или за свързаното с него лице. В този аспект се оспорва и наличието на „облага“ като елемент от фактическия състав. Поддържа се, че при провеждането на подбора за заемане на длъжността „домакин“ в ОДЗ не са извършени нарушения. Сочи се, че действията на оспорващия не са довели до каквото и да е предимство или подкрепа за свързаното лице, както и не са целели такова, тъй като информацията за свободното

работно място е била общодостъпна за всеки заинтересован лица. Отбелязва се, че не е било упражнено каквото и да е по-специално отношение към новоназначената служителка, доколкото договарът е сключен при условия, идентични с тези за предишния титуляр на длъжността. Твърди се, че оспорващият е спазил правилата за обявяване на конфликт на интереси по конкретен повод като е издал и заповед за самоотвод, с което е взел превантивни мерки и е определил друго лице, което да го замести във всички случаи, когато по конкретен повод е налице „частен интерес“, свързан с вземане на решение по отношение на Н.Г.

С решение №472 от 05.03.2019г. по адм. дело №3273 по описа за 2018г. на Административен съд - Пловдив жалбата е отхвърлена. Решението на административния съд е отменено с решение №17125/13.12.2019г. по адм. дело №5610/2019г. на Върховния административен съд, който в задължителните за настоящата инстанция мотиви е указал при новото разглеждане на делото да бъдат събрани всички релевантни за спора факти и обстоятелства и изрично да се отговори дали са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл.27 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ – в сила до 23.01.2018г.) и §5, ал.1 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (обн., ДВ, бр.7 от 19.01.2018г.).

Пред настоящата инстанция оспорващия поддържа жалбата. Иска се присъждане на сторените в съдебните производства разноски.

3. Ответникът – Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, чрез процесуалния представител старши юрисконсулт С., поддържа становище за неоснователност на жалба и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

4. Окръжна прокуратура - гр. Пловдив, редовно уведомена за възможността за встъпване в настоящото производство, не взема участие.

II. За допустимостта:

5. Жалбата е подадена в предвидения за това, преклузивен процесуален срок и при наличието на правен интерес, поради което се явява ДОПУСТИМА.

III. За фактите:

6. Административното производство е проведено по реда на чл.23 ал.1 предл.1-во от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /ЗПУКИ, отм./ във вр. с §5 ал.1 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/. Преписката е образувана по сигнал с рег. № С-2015-210 от 21.08.2015г., съдържащ данни за извършено нарушение от Х.Г. в качеството ѝ на директор на ОДЗ „***“, гр. П.

При проверката по сигнала Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /КПУКИ/ е установила, че Х.Г. изпълнява длъжността „директор“ на ОДЗ, на която е назначена с трудов договор №161/01.09.1998г., вкл. допълнително споразумение към него и

трудова договор №510/16.07.2003г. На 29.01.2009г. Х.Г. е подала декларация по чл.12, т.2 ЗПУКИ /отм./, в която е декларирано участието ѝ като член на Управителния съвет на училищно настоятелство.

Констатирано е, че с допълнително споразумение към трудов договор №152/16.04.2015г., на основание чл.118 ал.3 КТ във връзка с ПМС №419/17.12.2014г., Х.Г. като директор на ОДЗ е преназначила И.К. на длъжността „домакин“ в детското заведение, за периода от 01.04.2015г. до 31.08.2015г., при основно месечно възнаграждение от 400 лв. Размерът на посоченото в допълнителното споразумение основно месечно възнаграждение е определено с поименното щатно разписание на длъжностите и работните заплати на ОДЗ „***“, гр. П. от 01.04.2015г.

На 31.07.2015г. И.К. подала заявление вх.№43/31.07.2015г. за назначаване на овакантираната длъжност „готвач“, поради пенсиониране на лицето, заемало тази длъжност. Заявлението е адресирано до директора на детската градина.

На 31.07.2015г. /петък/ на официалната интернет страница на РИО - Пловдив е публикувана обява за свободно работно място „домакин“ в ОДЗ „***“, гр. П., считано от 03.08.2015г. /понеделник/; при изисквания за заемане на длъжността - средно образование, със специалност фирмена администрация, минимален трудов стаж и вид трудов договор - за определен срок. Срокът за приемане на посочените в обявлението документи за кандидатстване е от датата на публикуване (31.07.2015г. – петък) до датата на овакантиране на длъжността - 03.08.2015г. /понеделник/

На 31.07.2015г. Н.Г. е подала до директора на детското заведение молба за назначаване на вакантното място за длъжността „домакин“, ведно с изискуемите за кандидатстване документи /заявление за заемане на длъжността; професионална автобиография; документи за завършена степен на образование и квалификация и справка за придобит стаж и професионален опит/. Според Удостоверение за професионално обучение №36-36/01.07.1997г. на СОУ „***“, гр. П., Н.Г. е завършила курс за професионално обучение по „фирмена администрация“.

С трудов договор №211/05.08.2015г., считано от 05.08.2015г. Н.Г. е назначена на длъжността „домакин“ в ОДЗ „***“ гр. П., с основно месечно трудово възнаграждение от 400 лв. Трудовият договор е сключен на основание чл.70 ал.1 от КТ във вр. с чл.67, ал.1 от КТ - със срок за изпитване до 6 месеца. Договорът е подписан от Х.Г. като директор на детската градина и работодател на наетото лице. За това обстоятелство Х.Г. е подала декларация по чл.12, т.2 от ЗПУКИ отм. с вх.№270/29.01.2009г. и по чл.12 от 05.08.2015г. – без входящ номер, в които е удостоверила че заеманата по сключения трудов договор от дъщеря ѝ длъжност не е в пряка йерархична зависимост от директора.

Според длъжностната характеристика на длъжност „домакин“ с код по НКПД №4321 3022 /л.55 и сл./, длъжността е йерархично подчинена в ред – финансов контролор, счетоводител и на директора на ОДЗ. Работата на длъжността се възлага от счетоводителя и от директора на ОДЗ и се отчита пред счетоводителя, финансовия контролор и директора на ОДЗ. Изискванията за заемане на длъжността са: образователна степен с предимство – средно икономическо или средно общо с допълнителна квалификация; образование – средно икономическо или средно общо.

Със заповед №210/05.08.2015г., на основание чл.148 ППЗНП и чл.223а, ал.3 от КТ, Х.Г. като директор на ОДЗ „***,“ гр. П. е възложила на И.К.- домакин и П.М.– счетоводител, да извършат обучение в качеството си на обучители на новоназначения служител Н.Г.

Според връчена на 05.08.2015г. длъжностна характеристика на Н.Г. и органограмата на ОДЗ „***“ гр. П. се установява, че длъжността „домакин“ е йерархически подчинена на финансовия контролор, счетоводителя и директора на детската градина, под прякото ръководство на счетоводителя. Работата ѝ се възлага от счетоводителя и от директора.

На 07.09.2015г. Х.Г. като директор на ОДЗ „***,“ гр. П. издала заповед №11, с която на основание чл.19 ал.1 ЗПУКИ /отм./ се самоотвежда и отстранява от изпълнение на служебните си задължения, в случаите, когато по конкретен повод е налице частен интерес, свързан с вземане на решение по отношение на свързаното с нея по смисъла на §1, т.1 ДР на ЗПУКИ лице - Н.Г.; определила е лице, което да я замества в този случай – Д.Г., старши учител и изпълняващ функциите на финансов контролор, а при отсъствието му - за всеки конкретен случай да бъде определяно друго лице от педагогическия персонал на детското заведение.

В писмо вх.№ С-2015-210#3/31.08.2015г. на директора на Дирекция „Бюро по труда Р.“, гр. П. е удостоверено, че през 2015г. в бюрото свободното работно място за длъжността „домакин“ в ОДЗ „***,“ гр. П. не е обявявано.

7. Х.Г. е поканена за изслушване пред КПУКИ на 29.09.2015г. /писмо от 03.09.2015г., л.66/, на основание чл.26 ЗПУКИ вр. с чл.45 от АПК, което е документирано в Протокол № 59/29.09.2015г. /л.111 и сл./. По време на изслушването на 29.09.2015г. /т. 11 от протокол № 59/29.09.2015г./ Х.Г. лично и чрез пълномощника си заявява, че мястото за домакин се е овакантило на 31 юли, когато прекратила договора с готвачката. Желанието на заемачия до момента домакин е било да работи като готвачка, тъй като година преди това е изкарала курса за готвач и имали такава уговорка. Обявила е мястото и изчакала, но тъй като ОДЗ е в малко селище, доста млади хора са заминали в чужбина, а голяма част от тях са роми, без образование, а заплатата е ниска, към 5 август е нямало друг желаещ. При липса на избор и възможности за избор някой е трябвало да продължи да изпълнява тази длъжност. Обяснено е, че домакинът не е в пряка връзка с нея като директор, тъй като исканията за плащания се преглеждат от счетоводителя и финансовия контролор и едва тогава се подписват от директора. Счита, че в тази връзка са взети мерки и няма възможност за извършване на нарушения и създаването на някакви частни ползи.

8. Според протокол № 62/13.10.2015г. от заседание на КПУКИ на същата дата е предложен проект за решение по сигнала, който не е приет, поради липса на изискуемо по чл.22ж, ал.3 от ЗПУКИ /отм./ мнозинство, за което е уведомен оспорващия /л.147/. В уведомителното писмо е посочено, че проектът на решение ще бъде разгледан отново на заседание на КПУКИ след попълване на състава ѝ по предвидения в закона ред.

Повторното разглеждане е извършено на 29.08.2018г., при което комисията с мнозинство – е взела решение № РС-210-15-061/29.08.2018г., с което е установила по отношение на Х.Г. в качеството ѝ на лице, заемачо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 от ЗПУКИ (отм.), конфликт на

интереси за това, че като директор на ОДЗ „***“, гр. П. е сключила трудов договор №211/05.08.2015 г. в частен интерес на дъщеря си Н.Г., свързано с нея лице по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ (отм.), по силата на който дъщеря ѝ е заела длъжност „домакин“ в ОДЗ „***“, гр. П., в нарушение на чл.8, изр.2, предл.1 от ЗПУКИ (отм.); установила неподдаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ (отм.) от Х.Г. във връзка със сключването на посочения трудов договор на 12.05.2015г. в нарушение на разпоредбата на чл.16, ал.1 във връзка с чл.37 от ЗПУКИ (отм.).

За да обоснове валидността на решението си Комисията преценила, че е налице идентифициран сигнал по смисъла на чл.17 ал.3 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /отм./, при което за приключване на производството следва да бъде приложен §5 ал.1 от ПЗР на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/.

Относно правната квалификация на конфликта на интереси е визиран съставът на чл.2 от ЗПУКИ /отм./ и наличието на кумулативните предпоставки: 1) лице, заемащо публична длъжност; 2) наличие на частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията му по служба и 3) упражнено властническо правомощие, повлияно от частния интерес.

Съобразено е, че ОДЗ „***“ гр. П. е общинска детска градина по смисъла на чл.10 ал.8 от Закона за народната просвета /ЗНП, отм./ - в сила към момента на твърдените нарушения и по смисъла на чл.24 ал.1 от Закона за предучилищното и училищното образование /ЗПУО/, като в качеството си на директор на общинската детска градина към датата на извършване на твърдените в сигнала нарушения Х.Г. е лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл.3, т.23 ЗПУКИ /отм./. Отчетено е също наличието на родствена връзка по права линия от първа степен между Х.Г. и Н.Г., обосноваваща свързаност между лицата по смисъла на §1 т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./.

Комисията е съобщила, че съгл. чл.147, ал.1, т.6 от Правилника за приложение на Закона за народната просвета /ППЗНП/ директорът, като орган за управление на детската градина сключва и прекратява трудови договори с помощник-директорите, учителите, възпитателите, служителите и работниците в общинските детски градини по реда на Кодекса на труда. В този см., сред основните задължения на заеманата от Х.Г. длъжност „директор“ на ОДЗ „***“ гр. П. са сключването, изменението и прекратяването на трудовите договори с педагогическия и непедагогическия персонал и обявяването на свободните работни места в Бюрото по труда и в РИО в 3-дневен срок от овакантиането им и изготвянето на длъжностните характеристики на педагогическия и непедагогическия персонал, съобразно р-л V, т.13 15 и 16 от длъжностна характеристика от 22.03.2012г. /л.44 и сл./. Като е сключила трудов договор №211/05.08.2015г. и е назначила дъщеря си на длъжността „домакин“ в ОДЗ „***“ гр. П. Х.Г. в изпълнение на посочените функции е упражнила свое правомощие по служба.

С позоваване на чл.147, ал.1, т.7 ППЗНП е посочено, че директорът обявява свободните места в бюрата по труда и в регионалните инспекторати по образованието в 3 дневен срок от овакантиането им - за държавните и общинските детски градини и училища. В тази вр. Комисията е посочила, че според събраните в административното производство доказателства: работното

място за „домакин“ е обявено на интернет страницата на РИО – П. на 31.07.2015г. /петък/ със срок за подаване на документи до датата на овакантяването му - 03.08.2015г. /понеделник/ и с изисквания за специалност и квалификация за заемане на длъжността „фирмена администрация“ – идентична с притежаваната от свързаното лице.

Прието е, че не са налице данни към 31.07.2015г. да е съществувала свободна бройка в детската градина за длъжността „домакин“, тъй като видно от поименното щатно разписание от 01.04.2015г. е налице една бройка за „домакин“, заета от И.К. Предвид факта и при съобразяване със заповед №210/05.08.2015г. и приложения към нея план за наставничество за учебната 2014/2015г., Комисията счела, че към 03.08.2015г. /датата на овакантяване, посочена в обявлението пред РИО-П./ - длъжността „домакин“ не е била свободна и е продължавано да бъде изпълнявана от И.К. и значително след възникване на трудовото правоотношение с Н.Г.

Предвид отговора от директора на ДБТ – Родопи, е посочено, че Х.Г. не е спазила изискването на чл.147 ал.1 т.7 ППЗНП и р-л V, т.15 от длъжностната си характеристика, съгласно които е била длъжна в 3-дневен срок от овакантяването на длъжността да обяви наличното свободно място за домакин и в дирекция Бюрото по труда, тъй като нормата на чл.147 ал.1 т.7 ППЗНП има императивен характер - изискването е за обявяване на свободното място и в двете институции.

Комисията се е позовала на Националния класификатор на професиите и длъжностите и на длъжностната характеристика за длъжността „домакин“, изтъквайки, че за същата се изисква завършено средно образование. При съпоставка с обявата в сайта на РИО-П. е констатирано, че Х.Г. е обявила като изискване за участие в конкурса за длъжността „домакин“ придобита „Специалности и квалификация“ фирмена администрация - каквато е квалификацията на нейната дъщеря. Посочено е, че доколкото изискването за наличие на конкретната квалификация липсва както в НКПД, така и в длъжностната характеристика за длъжността „домакин“, то същата е заложена изцяло в условията на оперативна самостоятелност от страна от директора на детската градина, ограничавайки кръга от лица, които биха могли да кандидатстват по обявата до такива, които притежават квалификация „фирмена администрация“. В тази вр. е прието, че конкретизираният вид средно образование цели избор на точно определено лице, а не провеждане на състезание за съответната длъжност. Като допълнителен аргумент за този извод е изтъкнат краткият срок за подаване на документи за кандидатстване - от 31.07.2015г. /петък/ до 03.08.2015г. /понеделник/. Според Комисията, въпреки че е в рамките на предвидения законов минимум, конкретният срок накърнява възможността други лица, различни от дъщерята на Х.Г. да вземат участие в конкурса.

Предвид изложените обстоятелства, Комисията приела, че след като Н.Г. е подала документи за участие в конкурса за „домакин“ на ОДЗ „***“ гр. П.- същата има частен интерес от заемане на длъжност и според фактите по случая - частният интерес на свързаното лице е повлиял върху безпристрастното и обективното изпълнение на служебните задължения на Х.Г., което по своята същност представлява наличие и на третата необходима предпоставка за възникване на конфликт на интереси. Тоест Х.Г. е сключила договор със свързано с нея лице - дъщеря, в нарушение на чл.8 изр.2 предл.1 от ЗПУКИ /отм./. Частният интерес за свързаното лице е довел до облага по смисъла

на чл.2, ал.3 от ЗПУКИ /отм., изразяваща се е получаване на работа в ръководената от Х.Г. институция.

Горните изводи Комисията е подкрепила с факта на изключително кратък срок за подаване на документи за кандидатстване; липсата на обявяване на вакантната длъжност пред ДБТ – Р., гр. П. и заложеното изискване за специализация и професионална квалификация, водещи до предимство и подкрепа за свързаното лице; при което е налице обосновано съмнение, че единствено то е разбрало за свободното работно място и е отговаряло на всички критерии за него. Според Комисията облагата е от такъв характер, че да повлияе върху обективното и безпристрастно изпълнение на служебните задължения на лицето, заемащо публична длъжност, а забраната на чл.8 изр.2 ЗПУКИ /отм./ цели пресичане на възможността лицето, заемащо публична длъжност, да използва поста и правомощията си, за да обогати себе си или свързаното с него лице. В конкретния случай е прието, че Х.Г. е използвала предоставените ѝ от закона правомощия, за да може свързаното с нея лице - дъщеря ѝ, да бъде назначена на работа - облага по смисъла на чл.2 ал.3 от ЗПУКИ /отм./, а трудовите договори и допълнителните споразумения към тях имат всички характеристики и попадат в обхвата на чл.8, изречение второ от ЗПУКИ /отм./.

Комисията се позовава и на чл.19 ал.1 ЗПУКИ /отм./, регламентиращ задължение на лицето, заемащо публична длъжност - да се отстрани, когато прецени, че то или свързани с него лица са заинтересовани от изпълнението на конкретно негово правомощие или задължение. Оттеглянето следва да се формализира чрез подаване на писмена декларация за частен интерес по конкретен повод по чл.12, т.4 от ЗПУКИ /отм./, преди или по време на изпълнение на конкретното правомощие и пред органа по назначаване, съгласно чл.16 ал.1 и чл.17 ЗПУКИ /отм./. В хода на производството не е установено Х.Г. като лице, заемащо публична длъжност, да е подала декларация по чл.12, т.4 от закона в предвидените за това срокове. Издадената от нея заповед №11/07.09.2015г. за самоотвод и отстраняване от изпълнение на правомощията и задълженията си по служба при вземане на решения, касаещи свързаното с нея по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ /отм./ лице не е подадена пред органа по назначаване - кмета на Община П. и носи датата, значително след сключването на трудов договор №211/05.08.2015г. Комисията приела, че към датата на сключването на трудов договор №211/05.08.2015г., Х.Г. не се е отвела от изпълнение на задълженията си по служба съобразно разпоредбите на ЗПУКИ /отм./, като същевременно заповедта свидетелства за това, че Х.Г. е осъзнавала възникналия с назначаването на дъщеря ѝ за домакин конфликт на интереси.

9. В съдебното производство административната преписка е допълнена с протокол №62/13.10.2015г. /л.166 и сл./ и с изискана информация от ОДЗ „***“ гр. П. /л.174 и сл./. Според протокола заседанието е проведено с необходим кворум като по т.2 от дневния ред е обсъден сигналът против Х.Г. и са изразени становища: липсва изискуемо условие от ППЗНП за оповестяване на сайта на Бюро по труда – Р.; къс срок на оповестяването в сайта на РИО-П. /на 31.07.2015г. – петък и срок от три дни съгл. чл.147 ППЗНП – даден е минималният три дневен срок, който е изтекъл в понеделник/; лицето, заемащо длъжност домакин е подало заявление за освобождаване от тази длъжност на 31.07.2015г., но без да посочи дата на освобождаването и върху заявлението няма резолюция и не е представена заповед или друг акт за уважаване на това

заявление /л.127/, като допълнителното споразумение с И.К. за длъжност домакин е със срок на действие до 31.08.2015г. и същевременно със заповедта от 05.08.2015г. на И.К. е определено работно време – 4 часа като готвач и 4 часа като обучаващ домакин. Предвид тези данни е изразено мнение за липса на данни за приключила процедурата по освобождаването на длъжност домакин, а щатната бройка е една. Същевременно е прието, че късият срок от три дни не е форма на привилегия. От друга страна е отразено мнение за категорична необходимост от обявяване на свободно място в Бюрото по труда. Един от членовете на комисията е гласувал против представения проект с мотив, че няма облага за лицето и то има право да работи избраната професия и при упражняване на правомощията си, директорът на детската градина не е бил повлиян от частен интерес в случая. На това заседание два гласа са били „за“ установяване конфликт на интереси и един „против“, поради което на основание чл.27 ал.2 ЗПУКИ не е приет проекта, поради липса на изискуемото мнозинство съгл. чл.22ж ал.2 изр.2-ро с.з.

Представените допълнително документи относно кандидатурата на Н.Г. потвърждават данните от преписката. Трудовият договор от 05.08.2015г. е за срок от 1 месец, след което с допълнително споразумение от 17.09.2015г. /л.208/, договорът се счита за сключен за неопределен срок, със срок за изпитване от 6 месеца, в полза на работодателя, което споразумение е сключено от директора на ОДЗ, независимо от заповедта от 07.09.2015г. Допълнителни споразумения по договора от дати 24.03.2016г. /л.218/ и 26.01.2016г. /л.217/ са сключени с финансовия контролър – представляващ ОДЗ „***“, гр. П., на основание заповедта на директора от 07.09.2015г.

По отношение И.К. към тр. договор №14/01.10.2014г. са налице допълнителни споразумения: от 16.04.2015г. /л.126/ на основание чл.118, ал.3 от КТ, с което К., считано от 01.04.2015г., е с място на работа – ОДЗ „***“ гр. П. на длъжност „домакин“ за определено време – до 31.08.2015г.; от 03.08.2015г., с което на основание чл.119 КТ се изменя трудовото правоотношение и К., считано от 01.09.2015г., е преназначена от длъжност – „домакин“ на длъжност „готвач“ – л.222. Длъжност готвач се заема от 01.09.2015г., а към 05.08.2015г. К. е следвало да заема длъжност „домакин“ до 31.08.2015г. Тоест до 01.09.2015г. К. е продължила да заема длъжността домакин. Това обстоятелство се подкрепя от заповед №18 от 12.09.2015г. на директора на ОДЗ, с която считано от 01.09.2015г. Н.Г. е определена като ново длъжностно лице, което има право да инициира заявки и искания по смисъла на системата за финансово управление и контрол, в качеството на „домакин“. Тоест към 05.08.2015г. в ОДЗ две лица заемат една длъжност, като от същата дата на основание чл.233а, ал.3 от КТ на К. като домакин е наредено до 31.08.2015г. да работи 4 часа като готвач и 4 часа като обучаващ домакин, л.135. Договорът с Н.Г. е сключен на основание чл.70, ал.1 вр. с чл.67, ал.1 от КТ и подадено заявление, без клауза за обучение по см. на чл.233 от КТ или стаж по чл.233а от КТ.

10. По делото се събраха показанията на свидетеля Н.Г., която заявява, че за работата разбрала от обяви, които бяха разлепени на самата детска градина. Обявата била на вратите на детската градина, на млечната кухня на стъклото. Обявата съдържа изискуемите документи и текст, че документите ще се приемат до съответна дата. Едва след подаване на документите, свидетелката осведомила майка си, която и заявила че ако има друг желаещ за тази работа, ще бъде назначен той, а не тя. Когато започнала работа функцията на домакин в детската градина била изпълнявана

съвместно с друго момиче. То работило четири часа в кухнята и четири часа я обучавало за домакин. Обучението било през целия м. август 2015г.

IV. За правото:

11. Съгласно чл.23 от ЗПУКИ /отм./ установяването на конфликт на интереси се извършва по сигнал, подаден до Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, по решение на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси или по искане на лицето, заемащо публична длъжност.

Според чл.26 от ЗПУКИ /отм./ Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси събира доказателства по реда на Административнопроцесуалния кодекс, изслушва лицето, заемащо публична длъжност, и му дава възможност да направи възражение.

По реда на чл.27 от ЗПУКИ /отм./ Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси се произнася с решение в двумесечен срок от откриване на производството по чл.23, ал.1. С решението си комисията установява конфликт на интереси или че не е налице конфликт на интереси.

Съгласно чл.15, ал1 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /ПОДКПУКИ/ заседанията на комисията се считат за редовни, ако на тях присъстват най-малко трима от членовете на комисията. Правилото на ал.6 изисква решенията на комисията да са приети с явно гласуване, с мнозинство повече от половината от всички членове.

Според ал.8 член на комисията, който не е съгласен с решението, го подписва с особено мнение, а ал.9 поставя изискване за заседанията на комисията да се води стенографски протокол, в който да се отразяват разискванията и гласуването на всеки от членовете на комисията.

Според разпоредбата на §5, ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ (обн. ДВ бр.7 от 19.01.2018г.), неприключените до влизането в сила на този закон проверки и производства пред съда във връзка с отменения Закон за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност, както и производства по установяване на конфликт на интереси и налагане на административни наказания, се довършват по досегашния ред от Комисията.

12. При тази фактическа и правна обстановка настоящият състав намира, че оспореният административен акт е приет в законосъобразно проведено административно производство при условията на §5, ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ. Отразените в протокол №62/13.10.2015г. от заседание на КПУКИ обстоятелства, в случая, сочат не друго, а липсата на взето решение, тоест липсата на административен акт по съществуването на административното производство.

Общият режим на административните производства по издаване на индивидуални административни актове предвижда финализирането им с издаването на акта или изричен отказ за това (арг. чл.59 от АПК), респ. формирането на мълчаливо съгласие (арг. чл.58 от АПК). Трайно е възприето в правната теория и съдебната практика, че мълчаливият отказ не води до

стабилизиране на административен акт, с резултат забрана за преразглеждане на въпроса при липсата на нови факти и обстоятелства, т.е. не приключва административното производство, а вместо това гарантира правото на защита на заинтересованите лица. Другите три форми на волеизява формират краен административен акт, с чието стабилизиране настъпва и забраната за пререшаване на въпроса, освен в хипотезата на възобновяване на производството по реда на глава седма от АПК. Така описаният общ режим не е приложим в производството по установяване на конфликт на интереси. Правилата на чл.27 от ЗПУКИ /отм./ и чл.15 от ПОДКПУКИ са специални и дерогират реда по чл.58 и 59 от АПК. Спецификата на производството за установяване на конфликт на интереси го поставя извън конвенционалното производство по издаване на индивидуален административен акт. Макар по смисъла на чл.23 от ЗПУКИ /отм./ процедурата да се инициира по сигнал, подателят му няма качеството на заявител и сигналът не може да се асоциира с искане за издаване на индивидуален административен акт. Целта на сигнала е сезирането на специализирания орган с данни за допуснато нарушение, които да дадат законен повод за образуване на производството, без изходът му да е обвързан с интереса на подателят го лице. Този извод се подкрепя и от текста на чл.27, ал.4 от ЗПУКИ /отм./, в който подателят на сигнала не е визиран като заинтересована страна с право на жалба срещу крайния акт. Анализът на посочените правни норми откроява ясно спецификите на производството по установяване конфликт на интереси. По смисъла на чл.27, ал.1 от ЗПУКИ /отм./ производството не би могло да приключи нито с мълчалив отказ, нито с мълчаливо съгласие. Друга форма на приключване на такъв тип специализирани производства би могла да бъде изтичането на законоустановен преклузивен срок, имащ за последица преграждане правомощието на органа да произнесе решение по същество. В случая срок с такава изрична последица не е предвиден нито в закон, нито в подзаконен нормативен акт, поради което срокът по чл.27, ал.1 от ЗПУКИ /отм./ следва да бъде квалифициран като инструктивен. Нормата на ал.2 императивно сочи вариантите на краен акт за процедурата - решение на комисията, с което се установява конфликт на интереси или че не е налице конфликт на интереси. Според правилото на чл.15 от ПОДКПУКИ, за да е налице такъв краен акт комисията следва да е взела решението си с необходимото мнозинство. Липсата на законоустановеното мнозинство прегражда формирането на воля от колективния орган, респ. вземането на валидно решение. Да се приеме обратното би означавало комисията да приключи производството с вземане на решение, което отразява липсата на воля, респ. липсата на административен акт, иначе казано ще е налице правно нищо, легално дефинирано като нищожност /така Решение №2259 от 19.02.2010г. на ВАС по адм. д. №8844/2009г.; Решение №16574 от 27.12.2012г. по адм. д. №12238/2012 на Върховния административен съд/. Тук следва да се отбележи, че протоколираният в случая разнобой между членовете на комисията по спорния въпрос по никакъв начин не представлява решение да не се взема решение, което да приключва процедурата и да е годно за стабилизиране административен акт. Това е така на първо място поради липсата на подобна правна форма в специалната разпоредба, а на следващо и предвид смисъла на чл.15, ал.8 от ПОДКПУКИ, който допуска излагането на особено мнение само по валидни решения, т.е. такива взети с нужното мнозинство.

Предвид изричните указания на по – висшия по степен съд следва да се обсъди и последицата от причините за пропускането на срока за произнасяне. Както вече бе отбелязано настоящият състав

приема срока за инструктивен. В този смисъл е и трайната практика на съдилищата, а именно – че по правило сроковете за произнасяне на компетентния административен орган по искания за издаване на индивидуални административни актове обезпечават принципа за бързина и процесуална икономия, поради което са инструктивни и неспазването им няма за последица погасяване на материалната компетентност, т.е. не се прекратява правомощието на компетентния административен орган да издаде съответния акт. Компетентността произтича от закона и изтичането на определен времеви период, с изключение на мандатността, не лишава органа от нея, т.е. след изтичане на сроковете органът не губи възможността да се произнесе. След влизане в сила на АПК и при неговото прилагане не е загубила действие съдебната практика, изложена в т.8 от Постановление №4/1976г. по гр.дело №3/1976г. на Пленума на Върховния съд, според която, за административния орган сроковете са инструктивни и с изтичането им не се преклутира възможността да се произнесе по искането, с което е сезиран, като издадения по-късно акт е действителен и подлежи на обжалване на общо основание, по предвидения ред.

Характерът на законоустановен срок принципно би могъл да е преклузивен, но този ефект следва да е изрично предвиден в закона (арг. чл.109, ал.1 от ДОПК и чл.32, ал.2 от ЗА), в противен случай изтичането на срока не може да има за последица отнемане на правомощието за произнасяне на краен акт в производството. В този аспект причините, довели до пропускане на инструктивен срок – обективни или субективни, също не могат да имат за последица настъпването на преклузия. Те са евентуално относими при ангажирането на дисциплинарна отговорност на длъжностните лица, забавили изпълнението на служебните си задължения без наличието на обективни пречки. В случая позицията на ответната страна е за обективни пречки поради непълен състав на комисията и невъзможност за сформирание на мнозинство при вземането на решения. Тоест неспазването на срока е функция от дейността на комисията в нетипична обстановка, породена от липсата на кадрова обезпеченост. Противно на всякаква логика е това обстоятелство да се поставя във вреда на специализирания орган посредством тълкувателно наложена преклузия върху правомощията му. От друга страна продължителния срок на разглеждане на преписките, в случая не засяга съществено интереса на заинтересованите лица, тъй като те запазват възможността за съдебна защита, а последиците от решението на комисията настъпват едва при влизането му в сила (арг. чл.33, ал.1 от ЗПУКИ отм.). Най – сетне правата на заинтересованите лица са охранени и от общо приложимите давностни срокове за ангажиране на административнонаказателна отговорност (арг. чл.43 от ЗПУКИ отм. вр. чл.34 от ЗАНН).

След като в случая не се касае нито за възобновено производство, нито за повторно произнасяне по същия сигнал, при липсата на краен акт за процедурата, предвид датата на образуване на административното производство и съгласно правилото на §5, ал.1 от ПЗР на ЗПКОНПИ, правилно комисията е приложила реда и правилата на отменения ЗПУКИ. Оспореното решение е взето от компетентен орган, съобразно разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗПУКИ /отм./ и при наличие на необходимия кворум и мнозинство. Спазени са изискванията за форма, стенографиране и протоколиране на решението. Комисията е спазила административнопроизводствените правила на чл.23 ал.1 и чл.26 ЗПУКИ. Жалбоподателят е изслушан като му е било осигурено гарантираното от закона право на участие – подадено е възражение с представени пред комисията допълнителни

писмени доказателства. В качеството на заинтересовано лице оспорващият е уведомена за резултата от проведеното заседание на 13.10.2015г. и за крайния акт по производството, с което е гарантирано и правото му на съдебна защита. При приемането на оспореното решение, съдът не констатира да е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да съставлява самостоятелно основание за отмяната му по смисъла на чл.146, т.3 от АПК.

За пълнота следва да се отбележи, че според справка от Национална база данни „Население“ /л. 108/ имената на жалбоподателя са Х.И.Г., а конфликтът на интереси е установен спрямо Х.И.Г. Въпреки това доколкото адресатът на акта е индивидуализиран с единен граждански номер, съдът намира, че в случая иде реч за явна фактическа неточност, подлежаща на отстраняване по реда на чл.62, ал.2 от АПК, която не се отразява на волята на административния орган, респ. не създава и съществено процесуално нарушение.

13. По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение съдът съобрази разпоредбата на чл.8, предл. II /второ/ от ЗПУКИ /отм./, която в процесния период е въвеждала забрана за лицата, заемащи публични длъжности, да сключва договори или да извършва други дейности в частен интерес при изпълнение на правомощията или задълженията си по служба. Следователно, за да е осъществено нарушение на забраната по чл.8, предл. II /второ/ от ЗПУКИ/отм./ е необходимо едновременно да са изпълнени следните три условия: 1) лице, което е заемало публична длъжност по смисъла на чл.3 от ЗПУКИ /отм./ и 2) наличие на частен интерес, които може да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията му по служба и 3) в изпълнение на правомощията си или задълженията си по служба, лицето, заемало публична длъжност, да е сключило договор или договори или да е извършило друга дейност или дейности в такъв частен интерес. Легалните дефиниции на понятията "частен интерес" и "облага" се съдържат в чл.2, ал.2 и ал.3 от ЗПУКИ /отм./, като "частен интерес" е всеки интерес, който води до облага от материален или нематериален характер за лицето, заемащо публична длъжност или за свързаното с него лице, включително всяко поето задължение, т.е. за да е налице частен интерес, следва да има реална възможност за настъпване на облага, а "облага" е всеки доход в пари или имущество, включително придобиване на дялове или акции, както и предоставяне, прехвърляне или отказ от права, получаване на привилегия или почести, получаване на стоки или услуги безплатно или на цени, по-ниски от пазарните, помощ, глас, подкрепа или влияние, предимство, получаване или обещание за работа, длъжност, дар, награда или обещание за избягване на загуба, отговорност, санкция или друго неблагоприятно събитие.

13.1. По делото не се формира спор за качеството на Х.Г. като лице, заемащо публична длъжност /чл.3 т.23 ЗПУКИ отм./ и факта на сключения от нея договор при изпълнение на правомощията ѝ със свързано лице по смисъла на §1 т.1 ДР ЗПУКИ – роднина по права линия, въз основа на който му е изплащано основно и допълнително възнаграждение за положен труд. Не е спорен и статута на ОДЗ като учреждение на бюджетна издръжка. Тези обстоятелства запълват първата и третата предпоставки от фактически състав на чл.8 от ЗПУКИ отм. Относно втората предпоставка – наличието на облага, се дължи обективна преценка на съвкупния доказателствен материал при съобразяване смисъла и генералната цел на закона. Съгласно установената практика на ВАС, дори

само "възможността съществуващият частен интерес да повлияе върху безпристрастното и обективно изпълнение на задълженията, води до състояние, което е обществено опасно, укоримо и като такова не следва да бъде допускано."/В т.см. - Решение №2513 от 21.02.2013 г. по адм. дело №12061/2012г. на ВАС - VII отд., Решение №9950 от 16.07.2010г. по адм. дело №3931/2010г. на ВАС - V отд. и др./, т.е. само съмнението, че при извършване на определено действие, лице, заемащо публична длъжност се е ръководило от частен интерес, е обществено укоримо и наказуемо, съгласно закона и именно защото в повечето случаи публичната длъжност, предвид формата на изпълнението ѝ, води до възможност за влияние в частен интерес с цел облага, осъществяването на задълженията не следва да допуска дори съмнение във възможността част от тях да бъдат изпълнявани в частен интерес. Целта на закона е не само да попречи на възможността за незаконно обогатяване и/или за получаване на нематериални облаги чрез използване на служебното положение на лице, заемащо публична длъжност, но и да се изключи каквото и да е съмнение, че при извършването на съответното действие, това лице се ръководи от частен интерес, който може да повлияе върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. В този аспект съдебната практика заема позицията, че целта и императива на закона е да не се допускат фактически ситуации, в които дадено лице, заемащо публична длъжност, би могло да повлияе в частен интерес, като по този начин да компрометира публичната длъжност, реда и начина, по който се осъществяват функциите, възложени на съответното учреждение, ведомство и т.н., но преди всичко - да не се компрометира доверието в обективността, безпристрастността и прозрачността при осъществяване на публична длъжност /в т.см. - Решение №6954/23.05.2014г. по адм. дело №1791/2014г. по описа на ВАС - VII отд./.

В конкретния случай йерархическата връзка между оспорващия и назначения на работа роднина в ръководеното от него учреждение, респективно фактът, че лицето заемащо публичната длъжност е взело решението за назначаване и е определило съществените елементи на трудовото правоотношение (срок, работно време и размер на възнаграждение) въпреки наличие на заповед за самоотвод са все обстоятелства, достатъчни да обосноват съмнение за наличието на частен интерес. От друга страна краткият срок за провеждане на подбора на кандидати, липсата на нужната публичност и прозрачност при провеждане на процедурата, както и въвеждането на непредвиден в длъжностната характеристика образователен ценз, са фактори, довели до реално ограничаване на принципа за равнопоставеност. По този начин е дадено неправомочно предимство за единствения кандидат – свързано лице с органа, който е имал правомощието да реши изхода на подбора. На следващо място трудовият договор е сключен въпреки липсата на свободна щатна бройка в бюджетното учреждение. Това обстоятелство сочи на пряк и непосредствен интерес за създаване на материална облага в полза на свързаното лице, в нарушение на правилата на трудовото законодателство и реда за разходване на бюджетни средства. В този аспект размерът на облагата е ирелевантен. Тези факти от обективна страна разкриват именно наличието на частен интерес, който е повлиял върху безпристрастното и обективното изпълнение на правомощията и задълженията на оспорващия, в качеството му на лицето, заемащо публична длъжност. Без съмнение законосъобразното поведение на ръководителя на ОДЗ е било да обезпечи кадрово учреждение при съобразяване на щатния

ресурс, чрез провеждане на прозрачен и достъпен за широк кръг кандидати подбор. Спецификите на населеното място и трудовият профил на заетостта в региона, противно на защитната теза на оспорващия, не са обстоятелства, които да оправдават наемането на единствения кандидат в роднински отношения. Тезата на оспорващия е във вътрешно противоречие и с факта на поставените допълнителни изисквания за ненужна квалификация, които са редуцирали кръга на потенциалните кандидати. Трудностите с набавяне на персонал, ако въобще са съществували, са били предпоставки за по - широка, публично разгласена и продължителна кампания, а не за преференциално третиране. Още повече, при наличието на щатен титуляр за длъжността, подборът не е бил с цел осигуряване непрекъсваемост в дейността на учреждението.

Събраните в съдебната фаза свидетелски показания подкрепят извода за недължимо предимство пред единствения кандидат. Личните контакти между свързаните лица предпоставят възможността за предварителна осведоменост и своевременно снабдяване с документи, в необосновано краткия срок за кандидатстване, обемащ на практика само два работни дни. Показанията относно наличие на обява с посоченото съдържание и реквизити, намираща са на врати на детската градина, не са подкрепени с писмени доказателства. Още повече такъв способ за огласяване не е предвиден и по никакъв начин не може да замести задължението за публикация в Бюрото по труда. Оповестяване на свободно място на територията на детското заведение действително би било проява на добра практика, насочена към осигуряване възможност за участие на широк кръг лица, но тя би била от полза единствено при спазване на основните нормативни изисквания, което в случая не е сторено.

При проявление на трите кумулативни предпоставки съдът намира, че Комисията законосъобразно е установила наличието на конфликт на интереси спрямо оспорващия, поради което жалбата в тази ѝ част се явява неоснователна.

13.2. Налице е и второто установено нарушение - неподаване на декларация по чл.12, т.4 от ЗПУКИ отм. Посочената норма във вр. чл. 16 от ЗПУКИ отм. поставя задължение за лицата, заемащи публична длъжност, да подава декларация за частен интерес по конкретен повод преди започването или по време на изпълнението на правомощието или задължението по служба. В случая Х.Г. е подала декларация по чл.12, т.2 от ЗПУКИ отм. с вх.№270/29.01.2009г. и по чл.12 от 05.08.2015г. – без входящ номер, в които е удостоверила че заеманата по сключения трудов договор от дъщеря ѝ длъжност не е в пряка йерархична зависимост от директора. Така удостовереното обстоятелство се явява опровергано от представените писмени доказателства и обективните действия на жалбоподателя. От друга страна декларацията по чл.12, т.2 не замества тази по т.4 на правната норма. Декларацията за частен интерес по конкретен повод е следвало да бъде подаде непосредствено след сезирането на оспорващия с молба за назначаване от свързаното лице и преди сключването на трудов договор. Този извод се подкрепя от правилото на чл.19, ал.1 ЗПУКИ (отм.), регламентиращи задължение за лицето, заемащо публична длъжност, да се отстрани, когато прецени, че то или свързани с него лица са заинтересовани от изпълнението на конкретно негово правомощие или задължение. Оттеглянето следва да се формализира именно чрез подаване на писмена декларация за частен интерес по конкретен повод по чл.12, т.4 ЗПУКИ (отм.). По делото липсват доказателства Х.Г. като лице, заемащо публична длъжност, да е подала

декларация по чл.12, т.4 от закона в предвидените за това срокове. Обосновано е заключението на Комисията, че издадената от нея заповед за самоотвод и отстраняване от изпълнение на правомощията и задълженията ѝ по служба при вземане на решения, касаещи свързаното с нея по смисъла на 51, т.1 ДР на ЗПУКИ (отм.) лице, не е подадена пред органа по назначаване — кмета на община П. и носи датата, значително след сключването на трудов договор от 05.08.2015г. Още повече този самоотвод не е и ефективно приложен при сключване на споразумението от 17.09.2015г., когато е взето решение за трайния статут на наетото свързано лице.

С оглед всичко изложено по-горе съдът намира, че оспореният административен акт на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, е постановен от компетентен орган, при спазване на изискванията на закона за неговата форма и съдържание, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и целта на закона, а жалбата е изцяло неоснователно.

Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл.6 от АПК, доколкото с административния акт не се цели да бъдат засегнати права на адресата в степен по-голяма от необходимото за изпълнение на законово установените правомощия на административния орган.

14. Мотивиран от горното, при проверката по чл.168 от АПК, съдът намира, че оспореният административен акт е валиден, издаден в предписаната от закона форма без допуснати съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което подадената срещу него жалба се явява неоснователна

V. За разноските

15. Предвид изхода на делото на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултска защита пред настоящата и касационната инстанция. По реда на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс във вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр.5 от 17.01.06г./, настоящият състав определя юрисконсултско възнаграждение в общ размер на 200 лева или по 100 лева за всяка инстанция.

Ето защо, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х.И.Г., ЕГН ***, адрес: ***, чрез адвокат А.П., срещу Решение № РС-210-15-061/29.08.2018г., поправено с Решение № РС-210-15-061-19.09.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

ОСЪЖДА Х.И.Г., ЕГН ***, адрес: *** да заплати на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, сумата от общо 200 (двеста) лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: